

θότης. Μετά γλυκύτηπος ἐρωτᾷ τὸν κατηγορούμενον, ὃ δὲ προσηνῆς δῆθεν καὶ ἀγαθὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶναι δὲ ιεροδίκης.

Δύο στρεβλῶται συλλαμβάνουν τὸν δυστυχῆ κατάδικον, τὸν ἀπεκδύουσι τῶν ἔνδυμάτων του, τὸν ύψον τοῦ οὐρανοῦ τῆς γῆς, καὶ τὸν ῥίπτουν ἐπὶ τῆς στρέβλης. Οἱ νεφροὶ του τίθενται ἐπὶ τῆς ράβδου, ἥ δὲ κεφαλὴ του μένει ἐκρεμής. Μετὰ ταῦτα, πέριξ ἑκάστου μέλους του, κάμνουν συστροφὰς πολλὰς τῆς χορδῆς, διὰ τινος ἐλατηρίου ξυλίνου.

Ἄμα δυστυχῆς οὗτος κατεκλίνετο σταυροῖδῶς, εἰς τρόπον καθ' ὅλον τὸ θάρος τοῦ σώματός του νὰ πίπτῃ ἐπὶ τῆς ράβδου, ἵτις ἔθιζεν ὀλόκληρον τὴν σπονδυλικὴν στήλην τοῦ σώματος, ὃ ιεροδίκης τὸν διέταττε νὰ ἀπαγγείλῃ ὅτι ἡθελε σύμβολον, καὶ νὰ συστήσῃ τὴν ψυχήν του τῷ ἄγιᾳ Παρθένῳ.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς προσευχῆς εἰς δόμιος δίδει εἰς τὰς χορδὰς ἔντασιν, ἐνῷ ἔτερος δόμιος, ἐμβάλλει ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ δυστυχοῦς τούτου καταδίκου τὸ κάθυγρον ἐκεῖνο παγίον, ἐπὶ τοῦ δποίου ἐνστάζει ἀργά, ἀργά τὸ ὄδωρ τοῦ ἀγγείου.

Εἰς τὴν πρώτην τοῦ στρόφιγγος στροφὴν, ἥ χορδὴ τεινομένη, εἰσέρχεται εἰς τὴν ζῶσαν σάρκα, καὶ καταθίζει ἀμέσως τὰ νεῦρα· εἰς δὲ τὴν πρώτην ράνιδα τοῦ ὄδατος, ὅπερ διασταλάζει εἰς τὸν λαιμὸν, τὸ στῆθος ἀναστιρτῷ ὅπως ἀναπνεύσῃ δλίγον ζωτικὸν ἀέρα· ἀλλ' ὁ τοιοῦτος ἀήρ ἐλλείπει παντάπασιν. Εἰς ἑκάστην νέαν ἀναπνοήν, τὸ πανίον εἰσδίει ἐντὸς τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταδίκου καὶ ἐμφράττει τοὺς πνεύμονάς του· οἱ ὄφθαλμοί του σπινθηροβολοῦν ἐκ τῆς ἀγωνίας, αἱ φλέβες του ἐζογκοῦνται, καὶ τὸ αἷμα ἀναπηδᾷ ἐκ τῶν χειλέων καὶ τῶν ρωθώνων του.

Κατὰ στιγμὰς δὲ ὁ ιεροδίκης, κλίνων τὴν κεφαλὴν του μετ' ἀγαθότητος ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ ἐκείνου ἀνθρώπου, τοῦ ἀγωνιῶντος ἔκείνου θύματος, τὸ συμβούλευεν νὰ δομολογήσῃ τὴν αἵρεσιν του ἀλλὰ τὸ θύμα ἐπιμένει ἀρνούμενον· ἐπίσης τότε καὶ τὸ ὄδωρ ἐξακολουθεῖ ῥέον κατὰ ράνιδας ἐπίσης ὡς ἡ κλεψύδρη κανονικάς· δὲ δὲ βασανιστής κατὰ στιγμὰς κάμει νέας ἐπὶ τῶν στροφίγγων στροφᾶς, καθ' ἃς ὅλαι αἱ ἴνες τοῦ κατακειμένου ὑποφέρουν ὀδυνηράς, ὅλαι συγκινοῦνται ὠσκεὶ φρουάτουσαι. Τὸ σῶμα ὀλόκληρον καταλαμβανόμενον ὑπὸ τῆς σκληροτέρας τῶν ἀλγηδόνων, σπαράσσει καὶ ἐπαναπίπτει μεθ' ὄλου τοῦ βάρους του ἐπὶ τοῦ πλαγίου στύλου τῆς στρέβλης. Η σπονδυλικὴ στήλη τρίζει καὶ συνθλάται ὑπὸ τὴν κατάθλιψιν.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀρκοῦσι ταῦτα· ἐφεξῆς θελομεν ἐπαναλάθεις καὶ ἔτερά τινα περὶ τῆς ιερᾶς ἔξετάσεως. Θέλομεν καταδεῖξεις διὰ τὸ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν σέρχεται ηγέτης ἐκ μέρους τῶν λαῶν, ἀφ' ὅτου αὕτη ἐπαυτεις μεταχειρίζομένη τὰ πυρά, τοὺς

τροχοὺς καὶ τὰς στρεβλώσεις. Νῦν τὸ ὄπλον αὐτῆς εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἔλεος, τῶν ὁποίων μόνον ποιοῦσα χρῆσιν, ἐνισχύει μᾶλλον τὰς δυνάμεις της.

Κ. Γ.

ΤΑΦΟΣ ΜΗΤΡΟΣ

ΑΡΜΟΝΙΩΝ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ Η Ζ'.

(Ἀφιεροῦται τῷ ἀδελφῷ Ἀλεξάνδρῳ).

Ἐκ τῶν δακρύων τῶν πολλῶν καὶ θρήνων ἀποχύδησες,

Ως νικημένος ἀθλητῆς τὰ ὄπλα παραιτήσας,
Ἐπέλεγον εἰς τὴν αὐγὴν εἰς μάτην θὰ φωτίσῃς,
Τοὺς πόνους μας προδίδουσα δὲν ἐπαυσεν ἡ φύσις,
Κ' δ οὐρανὸς, ἀνὲ ἔχρυσῶν στολίζεται χρωμάτων,
Άλλὰ ἔλευσίς εις τοὺς θυητοὺς, ἐμπαίζει τὰ δεινά των.

Οὐδὲν ψευδὲς ἢ ἀληθὲς ἔκτος τῶν θλίψεών μας,
Κ' ἡ ἔλλαμψις ἢ φλογερὰ εἰς τ' ὅμμα μας ἐκείνη,
Η τῆς ζωῆς, ὡς ἀστραπὴ παρέρχεται καὶ σύνει.
Καὶ ὅσον διανοίγομεν εἰς φῶς τὸν ὄφθαλμόν μας,
Εἰς σκότος περιπίπτομεν τοσούτω, κ' εἶναι μόνον
Ἐν ὄνομα, τὸ τοῦ Θεοῦ, τὸν ζόφον συμπυκνόνον.

Ἄβυσσος πλέον σκοτεινὴ, ἔνθα δὲ νοῦς ἐμπίπτει,
Ἐνθα τὸ πᾶν κυμαίνεται θολὸν, συγκεχυμένον,
Ως δταν τὸν κονιορτὸν ἀνακυκῷ καὶ ῥίπτει,
Οἱ ἄφρων, κατὰ τὴν ὄδον ἀγωνιῶν καὶ ἀσθμαίνων.
Καὶ τότε μὲ ζηλότυπον τὸ βλέμμα ἐθεώμην,
Πᾶν δὲ τὸ λαβεῖ ζωὴν ἀναίσθητον καὶ κρύαν,
Καὶ ἀνεφάνουν, θεωρῶν τὴν πέτραν τὴν τραχεῖαν
Ω, διατὶ ὡς μὲ αὐτῶν καὶ ἐγὼ δὲν ἐγεννώμην!

Κ' ἐνῷ τὸ βλέμμα σκυθρωπὸν περιεπλάνων οὔτω,
Ὦς τὸν πρωρόντου, εἰς βυθὸν κυμαίνομένου πόντου,
Οστις ζητεῖ ἀνήσυχος καὶ σύννους τὴν ὄδον του,
Καὶ εἰς τὸν νοῦν μου ἡ σκιὰ ζωφώδης ἐξηπλούτο
Αἴφνης ἡπλώθη ἀτενές εἰς ταπειγόν τι μνῆμα,
Οπου μονῆρες ἀπαυστα καὶ τρέμον φέρω βῆμα.

Ω μνῆμα, θλίψεων πικρῶν αἰτία γλυκυτάτη,
Ἐντός σου κεῖται τῆς μητρὸς ἡ κόνις ἡ φιλτάτη.
Ἐκεῖ, δτε ὁ ἄγγελος δὲ μὲ θυητοῦ εἰκόνα,
Ἐπέδωκε τὴν εύσεβη ψυχήν της τῷ Κυρίῳ,
Ἐγὼ αὐτὸς ἀνέσκαψα, παρὰ τῷ εὐκτηρίῳ,
Τοῦ μνήματός της τοῦ πικροῦ τὸν νεκρικὸν κευθμῶνα.

Ἐκεῖ, μὲ τὰς ἐλπίδας της κοινάται ἐκείνη, ἵτις
Ὦς ἔκλειον διὰ παντὸς εἰς φῶς οἱ ὄφθαλμοι της,
Ἐκαρρεόν εἰς τ' ὅμμα μου εἰσέτι τὴν καρδίαν,
Ἔτις μοὶ ἔδωκε ζωὴν τὴν χειρά τὴν γλυκεαν,

Ἔτις μ' ἐγένετο κοιτίς, τὸ στῆθος τὸ βαστάσαν
Ἐμὲ, καὶ ὄρέφος ἔπειτα, εἰς τὴν ζωὴν θηλάσαν.

Ἐκεῖ, κοιμᾶται ὀλόκληρος; Ζωὴ μιας; ιδέας;
Ἐξήκοντα ἐνίαυτούς; ὑπάρξεως ὥραίας;
Ζωὴ ἐλπίδων καὶ στοργῆς, ἀγνότητος, λατρείας,
ἢ αἱ τόσας πρὸς Θεὸν δρμὰς, καὶ ἀρετᾶς ἀγίας.
Καὶ τόσας νύκτας εἰς στραμψὴν τοῦ πόνου ἀγρυ-
πνοῦσαι.

Καὶ λέξεις τόσας θλίψεων κλαυθμοὺς περηγοροῦσαι.

Καὶ ὅλα ταῦτα διατί; ἵνα δὲ χοῦς καλύψῃ
Διὰ παντὸς τὴν ὑπερβολὴν τόσον τελείου ὄντος,
Κ' ἀντὸς ὁ Πλάστης του, θανὼν, εἰς τὸ μηδὲν τὸ
ρίψῃ,
Κ' ἐπὶ τῆς τέφρας του πατοῦν οἱ πόδες τοῦ τυ-
χόντος;

Ὥ! ὅχι, ὅχι! δὲ Θεὸς δὲν ἤθελε πρὸς μόνον
Δημιουργῆσαι τοὺς θνητοὺς, τὸν θάνατον καὶ πόνον.
Εἰς μάτην ἐπὶ τοῦ ψυχροῦ μαρμάρου ἀτενίζει
Τὸ βλέμμα μας!.. ὡς ἀρετὴ τοῦ τάφου ὑπερτέρα
Η θέα φου, κ' ἡ περὶ σοῦ ιδέα μηδενίζει
Τὸν θάνατον, ὅπως σκορπᾷ τὸ πάθος ἡ ἡμέρα.

Κ' ἐκ τούτων τῶν ἀληθειῶν τὸ δῦμα μου ἐπείσθη
Ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέκυψε μὲ πίστιν καὶ εὐδοκίαν,
Κ' ὡς ἀληθείας ἡ ψυχὴ μεγάλως ἐφωτίσθη. . . .
Ὥ! τρισευδίμων ὁ θνητός, εἰς δὲν μητέρ' ἀγίαν
Οὐ θύμιστος ἐδώρησεν αὐτὸς δὲν ἀμφιβάλλει,
Εἰς τῆς μητρός του τὸ σεπτὸν ἐνατενίζων μνῆμα.
Ἐπάνω τούτου, ἀγνωστός τις ἀρμονίας πάλλει
Καὶ ὑπῆκε τὸ ἔχοντον τοῦ μέλλοντος μας ἥημα.
Κ. ΠΩΠ.

ΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Ωκεανὸν ἀβέβαιον περῶ καρδιοπάλλων,
Καὶ μόνον τῶν κυμάτων του τὸν θόρυβον καὶ σάλον
Καὶ τῶν Μοιρῶν συρίζοντα τὸν ἄνεμον ἀκούω,
Καὶ ναυάληρος περίφοβος χορδὰς θρηνῶδεις κρούω.
Ἄλλ' ἀγνοῶ ποὺ φέρομαι, πρὸς ποίαν γῆν, διότι
Ἐπιπροσθεῦσι πάντοτε τοῦ μέλλοντος τὰ σκότη.

Τὸν δρόμον τὸν παρήγορον ἐγγύς μου, φεῦ, δὲν βλέπω,
Καὶ μάτην πρὸς τὸν οὐρανὸν εὐθύνω παρακλήσεις
Ἐδὼ καὶ ἔκει περίφοβον τὸν ὄφθαλμόν μου τρέπω...
Δὲν βλέπω καταφύγιον, η μόνας ἀναμνήσεις.

Τὸ φῶς αὐτὰς μοὶ σέλλουσιν ἥλιων παρελθόντων,
Φαεινοτέρων ἡμερῶν, ἀστέρων ἐκλιπόντων
Καθὼς εἰς σκότη νύκτια ἡ Φοίβη ἀνατέλλει
Καὶ τοῦ ἥλιου φεύγοντος τὸ φῶς αὐτὴ μᾶς σέλλει:
Τὸ σκυθρωπὸν τοῦ μέλλοντος γλυκύνουσι πρὸς ὥραν,
Καὶ μειδιώσαι ἐμψυχοῦν τοῦ πλοίου μου τὴν πρώραν.
(Εὐτέρη Τόμος ΣΤ'. φυλ. 18)

Τὸν πλοῖον αὐταίλακολούθιον τοῦ φεύγοντός μου βίου,
ἢ χρυσαυγεῖς ὑδραύλακες ποντοποροῦντος πλοίου.
Καὶ ἐσπερον παρήγορον ἡ προσεγής μου δίσις
Θὰ ἔχῃ ἀναμνήσεις.

Εἰς τὴς ζωῆς τὸ πέλαγος πλανήτην Ὁδυσσεα
Σειρήν, Σειρήν μ' ἐμάγευσε... τὰ σήθη μου τὰ τέα
Ἐκλόνησεν ἀλλ' ὡς αὐτὸς τὰ νεαρά μου ὕτα
Δὲν ἔφραξε, καὶ ἤκουσα τὰ μέλη της τὰ πρῶτα.
Δὲν ἤσαν τρυφερώτερα τὰ μέλη τῶν ἀγγέλων,
Η τῆς Ἐλπίδος; ἡ φωνὴ γλυκύνουσα τὸ μέλλον.

Καὶ πρὸς τὸν ροῦν ἀσύμφωνος τῆς θαλασσίου δίνης
Νὰ προσφερθῶ ἡθέλησα αἰχμάλωτος ἐκείνης,
Δεσμώτης εἰς τοῦ Ἐρωτοῦ τὰς ποθεινὰς ἀλέσσεις,
Ἄλλ' οἴμοι! δὲν ἀπέντησα, η μόνας ἀναμνήσεις.

Εὔρη πολέμου στάδιον τῆς γῆς αὐτῆς ἡ σφαῖρα,
Καὶ μαχηταὶ ἀντίπαλοι: η νύξ καὶ η ἡμέρα
Ολέθρου χειρος αἱρουσι, νικῶνται παταγρέφουν,
Καὶ πάλιν εἰς τὸ στάδιον τῆς πάλης μάχης ἐπιστρέφουν.
Καὶ θεωρὸς ἀκούσιος ἐγώ τῆς πάλης ταύτης
Τὸν πόντον σχίζω τῆς ζωῆς ἀπηλπισμένος ναύτης.

Ως λάφυρχ τὰ ὄνειρα τῶν νεαρῶν μας χρόνων
Ἀρπάζουν καὶ μᾶς δίδουσι πληγάς καὶ θλίψεις μόνον.
Καὶ ζωηρὰ μαρτύρια τῆς πάλης τῶν τῆς ζωῆς
Αφίνουν ἀναμνήσεις.

Τῆς παισματώδους πάλης των διθύρων καὶ σάλος
Τὸν ὑπονομάπεδων τῶν παιδικῶν μου χρόνων...
Δὲν βλέπω πλέον ὄνειρα... ἐμπρός μου πόντος
ἄλλος

Τρικυμιώδης, ὄφαλοι, πληγαὶ καὶ θλίψεις μόνον.
Εξύπνησα... φεῦ! ἔφυγον αἱ ὄνειροπολήσεις,
Καὶ φάλλω ἀναμνήσεις.

Tὸν Μάρτιον τοῦ 1853.

ΜΥΡΩΝ ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ.

ΚΑΘΕΙΣ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΤΟΥ.

Ἢ

Σερατιωτικὴ πειθαρχία παρὰ τοῖς Ἀγγλοῖς,

Ὅτε ἡμηνὶ ἀξιωματικὸς ἐπὶ τοῦ πλοίου ἡ
Μελιτομέρη, εἶχομεν προϊστάμενον γηραιόν τινα
θαλασσίον, καλούμενον Φλέτσερ, ἀγαθότατον, οἵ-
πιον ἄνθρωπον, καὶ δόσον δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς
ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἀδυσώπητον ὡς πρὸς τὴν στρα-
τιωτικὴν πειθαρχίαν, μὴ συγχωρεῦντα τὴν ἐλα-
χίστην παράβασιν, καὶ διατρέχοντα ἀκαταπάύ-
στως ἀπὸ τοῦ ἐνδε μέχρι τοῦ ἄλλου ἀκρου τὸ
πλοίον, μὲ τοὺς ὄφθαλμοὺς ἡμικεκλεισμένους καὶ
σπινθηροβολοῦντας, καὶ ἐκατοντάχις τῆς ἡμέρας
βά